mustas mind nähhes, agga ei ta sudanud ennam paljo räkida. — Sedda ütles minno küssimiste peale, et temma essimessed kaswatikkud lännud tenima ja et leiwa-wannemad nendega rahhul. Nüüd ta wötnud jälle kaks last ennese jure agga neid peaks Jummala ja teiste innimeste holeks jätma — „sest minno ello-päwad hakkawad otsa löppema — ütles wimaks, — ja mul ongi himmo, koddo olla omma Issanda jures — temma on minnulegi Issa kotta asset walmistanud!“

Mönne päwa pärrast tullin seddasamma teed taggasi; läksin jälle sinna sisse. Peter olli öiete öelnud: jubba temma hing olli Jummala jures, agga ta kehha olli wodis surno linnas. Temma lapsed, — nenda nimmetas ikka omma kaswatikkud, — nutsid, agga küllamees seisis nende jures, se ütles minnule: „Temma wanna kaddunud olli minno kallis söbber! Mind ja mönda teist on ta saatnud Jummalat tundma! Mis ma temmale nüüd parremat wöin tehha: tahhan need lapsed wötta ja kaswatada temma mällestusseks!“ — „Te sedda ja Jummal önnistago sind!“ wastasin minna ja läksin ärra; agga minno südda kitis Petrist: „ta olli surnud, agga wata, ta töusis ellama! ta ellab, ehk ta tül nüüd surnud!“